

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił B. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż komisja lekarska orzeczeniem z dnia 24 sierpnia 2017 r. stwierdziła, że w stosunku do wnioskodawcy nie da się ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy, a także brak jest danych, że orzeczona niezdolność do pracy powstała w okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2009 r. tj. w okresie 18 miesięcy od pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja k.43 plik I akt ZUS/

W dniu 5 października 2017 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie B. Z. od w/w decyzji. B. Z. wskazał, że nie zgadza się z treścią decyzji oraz wniósł o jej uchylenie.

/odwołanie k.2 – 3 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k. 4 – 4 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca B. Z. urodził się (...) Wnioskodawca ukończył zasadniczą szkołę zawodową w zawodzie prędkarza. W swojej karierze zawodowej pracował jako murarz, ślusarz, robotnik transportu. W okresie od 1 czerwca 2005 r. do 31 lipca 2007 r. B. Z. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

/decyzja k.9 akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2007 roku odmówiono odwołującemu prawa do dalszej renty.

/decyzja k.27 akt ZUS/

Wnioskodawca odwołał się od tej decyzji do Sądu Okręgowego, który oddalił jego odwołanie.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 2012 r. do 2015 r. wnioskodawca legitymował się umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 26 kwietnia 2010 roku ubezpieczony złożył pismo zatytułowane „prośba” a dotyczący wniosku o złożenie kasacji przez Prokuratora Generalnego. W ramach tego pisma wniósł także o „rentę wyrównawczą”. Pismo to zostało potraktowane m.in. jako wniosek o prawo do renty.

/pismo k.10 akt ZUS/

Decyzją z dnia 25 listopada 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił B. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja k.33 plik I akt ZUS/

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 kwietnia 2017 r. uchylono decyzję Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 25 listopada 2010 r.

/postanowienie k.36 plik I akt ZUS/

W związku z ponownym wszczęciem postępowania w przedmiocie ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, sprawa B. Z. została skierowana do lekarza orzecznika ZUS.

/okoliczność bezsporna/

Lekarz orzecznik ZUS po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u wnioskodawcy : organiczne zaburzenia osobowości, przebyte złamanie kręgu C5 po leczeniu operacyjnym ze stabilizacją C4 – C5 oraz po złamaniu wieloodłamowym łopatki prawej podczas wypadku w pracy w dniu 19 września 2002 r., zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego bez istotnych ograniczeń ruchomości i bez objawów korzeniowych. Orzeczeniem z dnia 21 lipca 2017 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31 października 2012 r. przy czym nie da się ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy, a nadto, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik ZUS wskazał, że brak jest danych do stwierdzenia, że niezdolność do pracy powstała w okresie wskazanym przez organ rentowy tj. od 1 sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2009 r.

/opinia lekarska z dnia 21 lipca 2017 r. k.16 plik II akt ZUS , orzeczenie k.40 plik I akt ZUS/

Komisja lekarska ZUS po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u wnioskodawcy : organiczne zaburzenia osobowości, przebyte złamanie kręgu C5 po leczeniu operacyjnym ze stabilizacją C4 – C5 oraz przebyte wieloodłamowe złamanie łopatki prawej podczas wypadku w pracy w dniu 19 września 2002 r., zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego bez istotnego upośledzenia ruchomości i bez objawów korzeniowych. Orzeczeniem z dnia 24 sierpnia 2017 r. komisja lekarska ZUS uznała, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31 października 2012 r. przy czym nie da się ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy, a nadto, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Komisja lekarska ZUS wskazała, że brak jest danych do stwierdzenia, że niezdolność do pracy powstała w okresie wskazanym przez organ rentowy tj. od 1 sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2009 r.

/opinia lekarska z dnia 24 sierpnia 2017 r. k.23 – 25 plik II akt ZUS, orzeczenie k.42 – 42 odwrót plik I akt ZUS/

Powyższe orzeczenie komisji lekarskiej legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji.

/decyzja k.43 plik I akt ZUS/

U wnioskodawcy rozpoznano: przebyte złamanie trzonu kręgu C5 ze stabilizacją operacyjną obecnie z zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego – bez objawów powikłań korzeniowych, okresowe bóle i zawroty głowy. U wnioskodawcy nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego, w szczególności mogących powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej w postaci niedowładów czy porażań kończyn. Brak jest danych o ewentualnym leczeniu ww. objawów w ostatnim okresie. Z powodu profilaktyki po przebytym zabiegu operacyjnym stabilizowania kręgosłupa szyjnego wnioskodawca nie może zostać dopuszczony do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej w szczególności połączonej z dźwiganiem ciężarów powyżej 15 kg. Może natomiast pracować na innych stanowiskach zgodnych z poziomem kwalifikacji zawodowych. Z przyczyn neurologicznych brak jest podstaw do orzeczenia w stosunku do wnioskodawcy długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych.

/opinia biegłego neurologa J. Z. k.15 – 16 odwrót/

Na podstawie analizy akt sprawy wyników badania psychologicznego oraz obserwacji zachowania, u badanego stwierdzono: funkcjonowanie intelektualne w granicach normy, ujawniły się cechy organicznych zaburzeń (...), sprawność procesów poznawczych zakłócona, głównie z powodu zaburzeń emocjonalnych, w badaniu osobowości

opiniowany zafałszował obraz własnej osoby w kierunku dyssymulacji; niezależnie od powyższego ujawniły się zaburzenia neurotyczne i psychotyczne osobowości oraz skłonność do izolacji od otoczenia, wyniki badania psychometrycznego wskazują na znacznego stopnia zaburzenia w zakresie sfery emocjonalnej, w badaniu klinicznym ujawnił się znacznie obniżony wgląd, krytycyzm i refleksyjność w zakresie własnych działań, ich przyczyn i skutków oraz skłonność do lokowania przyczyn sytuacji poza własną osobą; znacznie nasiloną nieufność i podejrzliwość; paranoidalne postrzeganie rzeczywistości. U opiniowanego B. Z. stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości - osobowość chwiejna emocjonalnie typ impulsywny (osobowość eksplozywna).

/opinia biegłego sądowego psychologa A. T. k.20 – 26/

U wnioskodawcy rozpoznano organiczne zaburzenia osobowości. W badaniu psychologicznym intelekt opiniowanego był w granicach normy (wartości graniczne), co oznacza, że wnioskodawca nie jest i nigdy nie był osobą upośledzoną umysłowo. Osobowość nieprawidłowo ukształtowana typu antysocjalnego (dysocjalna), co nie skutkuje niezdolnością do prac, a powodem niezdolności są zmiany organiczne mające charakter trwałe. Z przyczyn psychiatrycznych wnioskodawca jest częściowo, trwale niezdolny do pracy, a za początek powstania niezdolności należy uznać datę 14 października 2010 r. Wnioskodawca bezwzględnie powinien podjąć leczenie psychiatryczne.

/opinia k.50 – 52, opinia uzupełniająca k.300 , opinia uzupełniająca k.320 biegłego sądowego psychiatry K. K./

Badaniem ortopedycznym u wnioskodawcy rozpoznano: stan po złamaniu trzonu kręgu C5 i usztywnieniu przednim C4 – C6 (2002 r.) z niewielkim upośledzeniem funkcji kręgosłupa w odcinku szyjnym , wygojone złamanie łopatki prawej (2002 r.), bez istotnego upośledzenia funkcji z zespołem bólowym. U wnioskodawcy nie stwierdzono upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy.

/opinia biegłego sądowego ortopedy M. S. k.71- 73/

Wnioskodawca porusza się sprawnie, bez pomocy oprzyrządowania ortopedycznego, kontakt słowny zachowany. Niewielki ograniczenia ruchomości odcinka szyjnego, bez objawu szczytowego. Kończyny górne bez niedowładów, zaników mięśniowych. Odruchy symetryczne bez odruchów patologicznych, bez wyraźnych zaburzeń czucia. W zakresie kończyn dolnych bez niedowładów, zaników mięśniowych. Odruchy symetryczne. U wnioskodawcy nie stwierdzono niedowładów, czy też obecności niedowładów kończynowych, ani wyraźnych zaburzeń czucia. Obecnym było niewielki ograniczenie ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zaznaczone objawy rozciągowe po stronie prawej, przy kącie 75 stopni. Pod względem oceny neurochirurgicznej u wnioskodawcy nie stwierdza się objawów powodujących długotrwałą niezdolność do pracy – tak całkowitą jak i częściową. W dacie zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie był długotrwale niezdolny do pracy

/opinia k.142, opinia uzupełniająca k.243, opinia uzupełniająca k.318 biegłego sądowego neurochirurga J. K./

Wnioskodawca w związku z przebyciem w dniu 19.09.2002r. wypadkiem przy pracy, w wyniku którego doznał złamania trzonu kręgu szyjnego 5 (C5) oraz wieloodłamowego złamania łopatki prawej, wykorzystał pełny okres zasiłku chorobowego oraz 6-cio miesięczny okres świadczenia rehabilitacyjnego. Po tym okresie został uznany za zdolnego do pracy zarobkowej. W związku z podjęciem leczenia psychiatrycznego w kwietniu 2004r. z powodu rozpoznanych zaburzeń stresowych pourazowych (F43.1 wg. (...)10) oraz pogorszenia stanu zdrowia psychicznego, wnioskodawca orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 02.09.2005r. został uznany za częściowo niezdolnego do pracy w okresie 2 lat, tj. do 31.07.2007r., z powodu rozpoznanych organicznych zaburzeń osobowości - w okresie dekompensacji, o charakterze reaktywnym, jednakże bez związku z przebyciem wypadkiem przy pracy. W trakcie kolejnego badania lekarz orzecznik ZUS w dniu 05.06.2007r., a następnie Komisja Lekarska ZUS w dniu 06.08.2007r. uznali, że wnioskodawca nie jest już niezdolny do pracy. Wobec kolejnego pogorszenia stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy, w dniu 14.10.2010 r. wnioskodawca został zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która uznała, że organiczne zaburzenia osobowości z nastawieniem paranoicznym w aktualnym stanie nasilenia uzasadniają uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy. Wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy z uwagi na rozpoznane

organiczne zaburzenia osobowości, nie jest możliwe ustalenie daty powstania powyższej niezdolności do pracy, nie mniej brak jest dowodów na to, że powstała ona w okresie 18 miesięcy po ustaniu prawa do świadczenia rentowego, tj. w okresie pomiędzy 01.08.2007r. a 31.01.2009r.

/opinia k.363 - 369 biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy J. G./

Wniosek ubezpieczonego o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy rozstrzygnięty został decyzją z dnia 23 sierpnia 2013 roku, od której wnioskodawca złożył odwołanie. Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie, a Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację, wyrokiem z dnia 29 lipca 2019 roku.

/wyroki w sprawie VIII U 1935/17 k.668 i k.778/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS oraz opinii lekarskich.

Celem weryfikacji stanowiska wnioskodawcy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów w dziedzinie: neurologii, psychologii, psychiatrii, neurochirurgii oraz medycyny pracy.

Złożone w sprawie opinie są jasne, zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie wnioskodawcy. Podkreślić w tym miejscu należy, że opinia biegłego sądowego psychologa ma charakter pomocniczy dla biegłego psychiatry i to na jej podstawie może on wydać pełną opinię w sprawie.

Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych w sprawie biegłych. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli wydali opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy. Określili schorzenia występujące u wnioskodawcy oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Co również istotne, biegli sądowi odnieśli się do zgłoszonych przez wnioskodawcę zarzutów i w złożonych opiniach uzupełniających szczegółowo uzasadnili swoje stanowisko w niniejszej sprawie.

Podkreślić także należy, że w świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 niepubl.). Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych nie występowała. Wskazać również należy, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż wbrew twierdzeniom wnioskodawcy zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja dotyczyła prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia. Kwestia uprawnienia do renty z tytułu wypadku przy pracy rozstrzygnięta została w sprawie VIII U 1935/17.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostaje, iż wnioskodawca na dzień wydania spornej decyzji był osobą częściowo niezdolną do pracy, a istota niniejszego postępowania sprowadziła się rozstrzygnięcia od kiedy u wnioskodawcy zaistniała niezdolność do pracy, bowiem od rozstrzygnięcia tej kwestii zależało przyznanie wnioskodawcy prawa do renty.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz 53) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust.2).

Z kolei art. 58 ust. 1 stanowi, iż warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (ust. 2).

Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 3).

Warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone w art. 57 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zgodność decyzji ze stanem faktycznym i prawnym według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (zob. wyr. SN z 12.2.2009 r., I UK 193/08, L.). Przedmiotem postępowania sądowego w sprawach dotyczących świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy jest ocena zgodności z prawem – w aspekcie formalnym i materialnym – decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Postępowanie to jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie prawidłowości decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej – o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują te okoliczności dotyczące niezdolności do pracy, które istnieją w chwili ustalania do niego prawa.

Na mocy art. 61 prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Przywrócenie prawa do renty następuje ex lege w razie ponownego powstania niezdolności ubezpieczonego do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa przysługującego mu uprzednio, jeżeli prawo to ustało wskutek ustąpienia niezdolności do pracy (por. wyroki SN: z dnia 7 listopada 2001 r., II UKN 565/00, OSNAPiUS 2003, Nr 14, poz. 340; z dnia 20 lutego 2006 r., I UK 170/05, OSNPUSiSP 2007, nr 1-2, poz. 30). Nie ma tu znaczenia, czy dochodzi do przywrócenia tego samego stopnia niezdolności do pracy. Jeżeli przywróceniu prawa do renty towarzyszy zmiana stopnia niezdolności do pracy w stosunku do pierwotnie przyznanego świadczenia, organ rentowy dokona tylko odpowiedniej korekty wysokości renty.

Zważyć również należy, iż sam moment ustalania przywrócenia prawa do renty nie jest istotny w tym sensie, że może do niego dojść także po upływie 18 miesięcy od ustania prawa do renty. Ważne jest tu tylko, by ponowna niezdolność do pracy powstała w ciągu 18 miesięcy od ustania tego prawa.

Przechodząc do meritum, biegli bardzo szczegółowo wyjaśnili z jakich przyczyn wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy oraz że niezdolność ta ma charakter trwały, ale co istotne, odnieśli się również do określenia momentu jej powstania. Ze złożonych zaś opinii jednoznacznie wynika, że jakkolwiek wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 1 czerwca 2005 r. do 31 lipca 2007 r., to jednak brak jest dowodów na przyjęcie, że niezdolność będąca przedmiotem niniejszego postępowania powstała w okresie 18 miesięcy od ustania prawa do wcześniej pobieranej renty tj. do 1 sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2009 r., a tylko wówczas byłoby możliwym przyznanie wnioskodawcy prawa do renty.

W konsekwencji brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem, iż w terminie w terminie dwutygodniowym od doręczenia wyroku z uzasadnieniem może złożyć apelację do Sądu Apelacyjnego w Łodzi za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Łodzi.

2 III 2020 roku.